

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ naruszają one zasadę pewności prawa i art. 1 ust. 2 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/ WPZiB ⁽³⁾ i art.2 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 2580/2001 ⁽⁴⁾. Skarżąca utrzymuje, że Rada nie dostarczyła jasnych i precyzyjnych wskazówek dotyczących konceptualizacji PKK.
2. Zarzut drugi dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ nie może być ona została uznana za grupę lub podmiot uczestniczący w aktach terrorystycznych zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ nie istnieje żadna decyzja wydana przez właściwy organ, tak jak tego wymaga art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ Rada nie przeprowadziła żadnej kontroli, tak jak tego wymaga art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB.
5. Zarzut piąty dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ rzezona decyzja i rozporządzenie wykonawcze nie spełniają wymogów proporcjonalności i pomocniczości.
6. Zarzut szósty dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ nie dopełniono obowiązku uzasadnienia z naruszeniem art. 296 Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieważności decyzji (WPZiB) 2021/142 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/138 w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej, ponieważ naruszają one przysługujące jej prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2021/142 z dnia 5 lutego 2021 r. w sprawie aktualizacji listy osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2020/1132 (Dz.U. L 43, s.14).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2021/138 z dnia 5 lutego 2021 w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/1128 (Dz.U. L 43, s. 1).

⁽³⁾ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 70).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2021 r. – QP i in. / Rada i in.

(Sprawa T-183/21)

(2021/C 217/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QP i 15 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Eulex Kosovo

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym:

- w odniesieniu do stosunku pracy:
 - na rzecz wszystkich skarżących:
 - zmianę kwalifikacji stosunku umownego skarżących na umowę o pracę na czas nieokreślony;
 - zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących odszkodowania z tytułu braku objęcia krajowym systemem zabezpieczenia społecznego, ustalonego na podstawie mającego zastosowanie ustawodawstwa;
 - zasądzenie od nich odsetek od tych kwot;
 - wyznaczenie stronom terminu na określenie wspomnianego odszkodowania podlegającego ustaleniu na podstawie ustawodawstwa mającego zastosowanie w tej dziedzinie według zasad orzeczonych przez Sąd w mającym zapaść orzeczeniu;
 - na rzecz skarżących, których stosunek umowny ustał w wyniku jednostronnej decyzji pozwanych:
 - zasądzenie od pozwanych odszkodowania z tytułu wypowiedzenia:
 - na rzecz skarżącego QP – 42 092,50 EUR;
 - na rzecz skarżącego QT – 69 880,54 EUR;
 - na rzecz skarżącego QU – 53 749,17 EUR;
 - na rzecz skarżącego QV – 57 159,69 EUR;
 - na rzecz skarżącego QY – 63 298,15 EUR;
 - na rzecz skarżącego RB – 55 303,02 EUR;
 - na rzecz skarżącego RD – 55 373,64 EUR;
 - na rzecz skarżącego RF – 40 201,21 EUR;
 - zasądzenie od pozwanych na rzecz każdego z następujących skarżących odszkodowania za niezgodne z prawem zwolnienie szacowanego ex aequo et bono na 12 500 EUR za każdy rok stażu pracy;
 - zasądzenie od pozwanych na rzecz każdego ze skarżących QP, QR, QS, QT, QU, QV, QW, QY, QZ, RA, RB, RC, RD i RE zapłaty kwoty różnicy względem zbyt niskiego wynagrodzenia pobieranego od daty zmiany zaszerogowania płacowego dokonanej w dniu 1 września 2012 r.;
 - zasądzenie od nich odsetek od tych kwot;
- w odniesieniu do pozostałych roszczeń:
 - stwierdzenie, że skarżący powinni byli zostać zatrudnieni w charakterze członków personelu tymczasowego jednej z trzech pierwszych pozwanych i uznanie, że trzy pierwsze pozwane traktowały skarżących w sposób niezgodny z prawem i dyskryminujący – bez obiektywnego uzasadnienia – co się tyczy ich wynagrodzenia, przysługujących im uprawnień emerytalnych i powiązanych korzyści, a także co się tyczy gwarancji późniejszego zatrudnienia;
 - zasądzenie od trzech pierwszych pozwanych odszkodowania na rzecz każdego ze skarżących za szkodę poniesioną z uwagi na niezastosowanie wynagrodzenia, uprawnień emerytalnych, dodatków i korzyści wynikających ze stosowania warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, spowodowaną niezgodnym z prawem nierównym traktowaniem;
 - zasądzenie od nich odsetek od tych kwot;

- wyznaczenie stronom terminu na oszacowanie wspomnianego odszkodowania z uwzględnieniem grupy i stopnia, do których skarżący powinni byli zostać odpowiednio zaszeregowani przy zatrudnieniu, przeciętnego wzrostu płacy, rozwoju ich kariery zawodowej, świadczeń, które powinni byli wówczas pobierać na podstawie tych umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, oraz porównanie otrzymanych wyników z wynagrodzeniem faktycznie pobranym przez skarżących;

posiłkowo:

- zasądzenie od trzech pierwszych pozwanych odszkodowania na rzecz skarżących z tytułu odpowiedzialności umownej wynikającej z nieposzanowania ich praw podstawowych, szacowanego *ex aequo et bono* na 20 000 EUR za każdy rok stażu pracy;
- zasądzenie od nich odsetek od tych kwot;

wysłuchanie pozwanych obciążonych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia prawa poprzez zawieranie kolejnych umów na czas określony i naruszenia zasady proporcjonalności. Skarżący powołują się na stosowanie prawa materialnego mającego zastosowanie do ich umów i żądają zmiany kwalifikacji ich umów o pracę w ramach instytucji na umowy o pracę na czas nieokreślony oraz zapłaty z mocą wsteczną ich należności socjalnych oraz w odniesieniu do niektórych z nich zapłaty odszkodowania za wypowiedzenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji. Skarżący uważają, że ramy prawne wprowadzone przez pozwane w odniesieniu do zawierania międzynarodowych indywidualnych umów o pracę są, po pierwsze, dyskryminujące w stosunku do warunków zatrudnienia innych pracowników Unii, a po drugie, niejasne oraz, wreszcie, sprzeczne z zasadami europejskiego porządku publicznego, w tym z wartościami i zasadami ustanowionymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
4. Zarzut czwarty dotyczący niepewności prawa i naruszenia prawa do dobrej administracji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady prowadzenia konsultacji z przedstawicielami personelu.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez pozwanych Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez pozwanych prawa do swobodnego przepływu pracowników.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2021 – Firearms United Network i in. / Komisja Europejska

(Sprawa T-187/21)

(2021/C 217/68)

Język postępowania: polski

Strony

Strony skarżące: Firearms United Network (Warszawa, Polska), Tomasz Walter Stępień (Żelechów, Polska), Michał Budzyński (Ceglów, Polska), Andrzej Marcjanik (Złotokłós, Polska) (przedstawiciel: E. Woźniak, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska